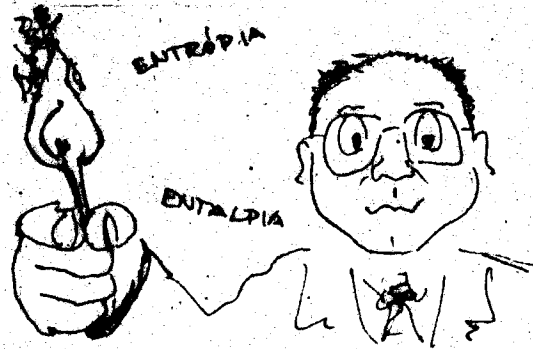


1985. 11. 13. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XXI. évf. 9. szám.

Kiváló oktatóknak

- Mit jelent Önnek ez a cím?
- Tanári pályám legnagyobb elismerésének tartom. Bár kaptam már a minisztériumtól és az egyetemtől is különböző díjszavakat, kitüntetések (ezekkel ráadásul pénzjutalom is járt) mégis úgy érzem, egy oktató leg-
nagyobb sikere az, ha a tanítványai, hallgatói díjazzák munkáját.

**DR. SÁNTA INRE**

- Gondolkozott már azon, hogy mi a sikernek titka? Hisz úgy hallottam én szigorú és következetesen számonkérő ember, akinél az egyik legnagyobb a bukási arány.

- Ez az ami tulajdonképpen emek a kitüntetésnek az értékét igazán megadja a szememben. Egyfajta igazságos tanítási stíluson helyességének. Kétszázott, hogy nem tartosam a leglényegesebb szívről oktatók közé, a EN-kon és a vizsgákon igen sok a bukás az én tárgyamból.

Igyekszem következetesen lenni, mint azt az előző említette. A félév elején ismerttetett követelményekhez mindvégig ragaszkodtam, sem elvenni sem hossz tenni nem akartam. Lehet valaki bukott vagy kitűnő tanuló, az első vagy utolsó lehetőség a levisszásságra, málan mindenki tiszta lappal indul. Ez érvényes pozitív és negatív oldalról. Jó az akkor a hallgatóknak, ha az illető „bűnös előléptű”, és már „megbánta vétkeit” reasa, ha valamelyik jobb tanuló esetleges kiakadástól van szó, vagy valakinek az az utolsó lehetőség, az én pusztán szeméremből nem vagyok hajlandó átengedni. Málan az elégséges jegy biztos, hogy elégséges tudást takar.

- Gondolt már arra, hogy esetleg a diákok felől?

- Az biztos, hogy valamennyire tartanak a tárgytól, én azonban nem akarok ehét odai arra, hogy valaki féljen tőlem. „Én” a hallgatók jóelőre készülnek, így aki egy kicsit is könnyen vesszi a hótant, annak nem lesz vele prob-

lémája. A vissza írásbeli, így az objektív megítélés jobban biztosítva van. Ha valakinek szóbeliennie kell, akkor sem az a célom, hogy kiderítsen, mit nem tud. Ha azonban azt látom, hogy fontos anyagréss maradt nála teljes homályban, akkor szigorú vagyok.

- Melyik vizsgáztatási formát szereti jobban: a szóbelit vagy az írásbelit?

- A szóbeli mindenképp teljesebb. A tanár közvetlen kapcsolatba kerül a hallgatóval, ami nagyon fontos, hisz a vissza is egyfajta emberi kontaktus teremtés. Egy írásbeli dolgot sokkal tárgyilagosabban lehet osztályozni, de a legtökéletesebben összeállított kérdéssor is legfeljebb jó helyettesítője egy szóbelinek.

- Térjünk egy kicsit más témára: a tanárúr a Szovjetunióban végezt. Mesélne nekünk az akkori, ottani egyetemi életéről?

- Talán a technikummal kezdendem, mert az ottani tanári kar, diákközösség, az eltöltött négy év azóta is felejthetetlen emlék számomra. Pépésmerázi Karra készültem, és úgy a magyar érettségi táján jött hozzánk az igazgató, hogy lehet jelentkezni külföldi ösztöndíjra. Gondoltam, megpróbálom, mit veszthetek? Felvettek. Így kerültem Leningrádba, a "Politychnyiosesskij Insztitut" gázturbinák szakára.

Abban az évben heten voltunk magyarok az egyetemen. A különböző nemzetek diákjai „semijacosszto”-kba tömörültek, olyan KISZ alapszervezet felét alkotva. Kezdetben voltak olyan

délutánok, amikor az összes Leningrádban tanuló magyar fiatal összejött beszélgetni, barátkozni. Később, ahogy egyre többen jöttek ki tanulni, ezek a találkozások egyetemek köztire, majd iskolán belültre szűkültek. Egy-két év után aztán kialakultak a baráti csoportok, és ezek együtt is maradtak az egyetem befejezéséig.

Az egyetemi képzés nagyon sajátos volt az első évben, de számomra mindenképp hasznos. A felvett hallgatókat két csoportra osztották: Akik iskolából jöttek, azok az első évben nap-pal dolgoztak, este pedig /csökkentett óraszám mal/ tanultak. Az iparból jöttek fél évig még dolgoztak, és addig az egyetemhez semmi közük nem volt, a második félévben viszont már nappali tagozaton, teljes erőbedobással tanultak. Így /állítólag/ a két csoport az első év végére azonos szintre került, és a másodikban már együtt folytatták. Mi külföldiek az "ipari kategóriába" kerültünk, és az első félévben megemelt óraszámú orosz nyelvet, valamint középiskolás matekot és fizikát tanultunk, természetesen oroszul. Ez az intenzív nyelvtanulás rám is fért, hisz a technikumból nem sok mindent hoztam magammal.

Az egyetem oktatási rendszerére jellemző, hogy az ott megszerzett diploma kb. egy hazai szakmérnöki képesítésnek felel meg. En pl. - mint már említettem - az energetikai Gépész Kar gázturbinák szakán végeztem. Ez azt jelentette, hogy a gézturbinák témakörben szakember voltam, de a gőzturbinákról már keveset, a gőzkazánokról pedig szinte semmit nem tudtam. Nagyon kemény volt viszont az alaptárgyi /matematika, fizika / képzés, amit még most is bármikor, bárhol jól tudok hasznosítani.

- Úgy tudom, az egyetem után az iparban dolgozott egy ideig.

- Igen, a Láng Gépgyárban voltam a Diesel-tervező osztályon négy évig. Úgy érzem, nagyon hasznos volt nekem ez a néhány év, és utána egész más emberként indultam el oktatói pályámon.

- Hogyan került a karra?

- 68-ban alakult a karon az Aero- és Termodinamikai Tanszék. Akkor nekem már munkakapcsolataim voltak Pásztor tanárral és a Gépészmérnöki karral, ahol óraadó is voltam. Felajánlották ezt a lehetőséget, és én 1970-ben elfogadtam.

- Ugorjunk egy kicsit időben. Ön amellet, hogy oktató, az utóbbi hat évben kari párttitkárként tevékenykedett. Mint vezető ember, milyen kapcsolat kiépítésére törekedett a hallga-

tókkal, a KISZ szervezettel?

- Annak idején a párt ifjúsági felelőse voltam, és ha jól tudom, pont a kari KISZ szervezet javasolt erre a posztra. Miután Lévai elvtársat - az akkori párttitkárt - megválasztották a kar dékánjának, én kerültem mint megbízott a helyébe. Úgy gondolom, hogy a fiatalokkal, KISZ szervezettel való foglalkozás legfontosabb feladata a pártnak, pártszervezetnek. Igyekeztem a KISZ-nek minden támogatást megadni, bármilyen jellegű problémájuk volt. "Túlzott engedékenységem" miatt gyakran volt vitám a vezetőségben belül is. Alapelvelem, hogy a KISZ megkerdezőse nélkül semmiféle hallgatókat érintő döntés ne szülessen. Munkámban támaszkodtam a hallgatókra, véleményüket mindig szem előtt tartottam.

- Télen megvált ettől a tisztségétől, és úgy tudom, most a kandidátusi dolgozatát írja. A kettő összefüggésben van egymással?

- Igen. Több, mint öt évig töltöttem be ezt a tisztséget, és ha továbbra is elvállalom, az újabb öt év. Tíz év már egy jelentős része az ember életének, és ilyen felelősségteljes beosztás mellett a tudományos munka bizony háttérbe szorul. Most, hogy sok időm szabadult fel, teljes erőbedobással készülhetek a kandidátusi fokozat megszerzésére.

- Dolgozik otthon is?

- Igen, sokat.



- A család mit szól?

- Megadnak minden támogatást, persze azért én is tudom, meádig lehet elmenni. A fiam most kilenc éves, vele is sokat kell foglalkozni.

- A felesége is műszaki ember?

- Igen, ugyanott végzett, ahol én, csak egy évvel később. Kint ismerkedtünk meg. Ő metallográfus.

- És a srácból - így két tűz között - vajon mi lesz?

- Hát egyelőre még nem lehet tudni. Mániákusan gyűjti a köveket, szakkönyveket szerez be, rendszerezi őket - talán geológus. Persze egy kilenc éves gyereknél egy ilyen hobby még semmit nem jelent.

- Hallottam, hogy van egy hétvégi telkük valahol.

- Van, igen. Egy hobbykert. Szárszón.

- Gyakran járnak le oda?

- Kellene gyakrabban. Csak ne lenne olyan messze. Most fejestem be az őszi kertészt. Legközelebb talán már csak tavasszal megyünk.



- Más hobby?

- Diák koromban kosaroztam, kéziztam a csepe-li ifiben. Az egyetemen már csak rendszeresen, de nem versenyszerűen, és azóta semmi. Nincs rá időm.

- Társaság? Gondolom, a kint töltött évek alatt voltak szovjet barátok is. Tartják még a kapcsolatot?

- Van elég népes baráti körünk, akikkel meghívásos alapon tartjuk a kapcsolatot. Tavaly voltunk kint, a fiunkat is elvittük. Végigjártuk azokat a helyeket, ahová a régiszép emlékek kötődnek.

- Az eddig elmondottak alapján nekem úgy tűnik, a tanárúr egy sikeres ember. Ön is így érzi ezt?

- A siker relatív. Ha azt mondom például, hogy a kandidátusi címet már harminc egynéhány éves koromban is megszerezhettem volna, amire most 43 évesen készülök, akkor nem. De ha a lehetőségeimet és az eddig elért eredményeimet mérlegelem, akkor talán igen. De ezt soha ne mondja ki magáról az ember!

Kelemen László

Sz. Joe kalandjai

II. CSENDESEK A HAJNALOK

Az éj lassan rátelepedett a hatalmas pusztaságra.

Már csak egy szivarvég paráslott a barátság-talan sötétségben. A szivar másik végén Sz. Joe osüngött, ki egykedvűen püfékelt, miközben rötta a mérföldeket. Úgy ismerte a vidéket, mint kérges tenyerét, így nem kellett attól tartania, hogy eltéved.

Mikor elég közel ért a Bülcsek sziklájához - ahol az éjszakát szándékozott tölteni -, megállott. Tűnődve bámulta a roppant szikla sötétben is kirajzolódó körvonalait:

- Hány éjszakát töltöttem már itt szikla szikláján, s most megint nevedhez méltó vendéget üdvözölhetsz oltalmazó falaid tövében - futott át a gondolat csöppnyi agyán.

A parázs már a szája szélét nyaldosta, szipantott hát még egyet, mooskos ujjával kihasználta a csikket kusza fogai közül, s lába elé dobta. Gondosan rátaposott, nehogy valami is tüzet fogjon, aztán sietősen megszokott odva

felé vette az irányt.

Nem telt bele negyed óra sem, de már horkolása remegtette meg a sziklatömböt.

Napkeltéig mindössze néhány jámbor denevér tévedt Joe közelébe; semmi sem zavarta pihenését.

Az ébredés perceit a dögkeselyűk tették rettenetessé, úgy érezte mintha csak ő képezné e lakoma tárgyát. Holott csak két mérföldnyire lévő lova tetemét marcangolták szét a rút madarak.

Mindaz - ha lelkének fájt is, ösztöneinek azonban mást sugallt - meghozta Joe étvágyát.

Kioldotta a batyuja nyakát fojtogató madzag csomóját, s előszedett egy darab száraz kenyé-



ret, meg egy üveg whisky-t. A kenyeret gondosan megöntözte az itallal – vigyázva annak minden cseppjére, nehogy kárba vesszen.

Regacsos zsebkezdője sarkával kitörölte szeméből a csipát. Jókorát húzott az üvegből, mielőtt visszacsavarta rá a kupakot. A kenyeret két kézbe fogva zabálni kezdett. A harapás sok gondot okozott neki, lévén mindössze nyolc fogga. Égtelen csámcsogása viszont elégedettségét adta hírül.

Alig nyelte le az utolsó falatot, Dél-Keletről vad lödögést és lövöldözést hallott. Az egyenást követő két lovascsepapat sűrű homokfelhőt kavarva közeledett a Fölcsék sziklája felé.

Joe-nak egyába szeladt a vér, orrcimpája reszketett, lábai földbe gyökereztek; úgy festett, mint aki bátran szembe akar nézni a közeledő veszedelemmel. Szerencséjére azonban sem az üldözők, sem az üldözöttek nem értek rá vele fog-

lalkozni, így csak féltucat eltévedt töltény csepődött a sziklába, alig kerülve el őt.

Mikor már a por is elült, Joe izmai is oldódni kezdtek. Megtapogatta az ijedtségtől frissen átnedvedzett nadrágját, s örömmel nyugtázta, hogy nagyobb baja nem esett.

Fölszedelőzködött, és útnak indult. S hogy elégtételt vegyen az imént őt ért sérelmen, előrántotta forgótáras pisztolyát, s üvöltözésbe kezdett:

– Most jöjjetek bitangok! Majd adok én nektek, gyertek csak még egyszer errefelé! Szitává lőlek mindnyájatokat! Azt hiszitek, hogy velem ujjat lehet húzni?! Na, majd én megmutatom nektek, ki is a préri ura! – s e gondolatokkal olyannyira valótlán világba varázsolt a lényét, hogy észre sem vette a felé közeledő porfelhőt...

++

akarok? szeretnék

...igaz, nem azért, mert a KÖZHÍR-ben valóban félreinformáltam a közt egy dologban...

...igaz, nem abban, amiről "és" írt, s amit ő annyira felháborítótnak tart.

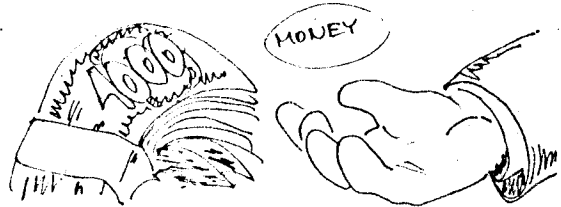
/ Akkor ugyanis azt írtam – tévesen –, hogy adott esetben a hallgató évet ismételhet – jogilag, de formailag évkihagyásról lenne szó. Helyesen: jogilag is évkihagyásra kaphat engedélyt az a hallgató, aki a 6., ill. a 7. félév végéig nem teszi le a szigorlatot, feltéve, hogy még van dobása./

Visszatérve a kétmillióra, annak a megnyerésére van lehetőségem, csak lottóznom kell. Ez így igaz. De hogy én azt írtam volna, hogy aki szigorlatozni akar az utolsó félévi vizsga után pár nappal, annak csak j e l e n t k e z n i kell?

Semmiel nem minősítem ezt az "elírást", de egy-egy rövid következtetési sort elmondanék a lottózásra, illetve a félév lezárásra:

1. VAN LEHETŐSÉG a lottó főnyereményre. Feltétel: legalább egy szelvény birtoklása.

2. VAN LEHETŐSÉG néhány nappal az utolsó vizsga után szigorlatozni. Feltétel: a félév időben való lezárása. VAN LEHETŐSÉG a félévnek időben való lezárására. Feltétel: a szükséges tudásnak időben való megszerzése. VAN LEHETŐSÉG a szükséges tudást időben megszerezni. Feltétel: képesség, szorgalom, a k a r a t . . . stb. Persze, valahová még azt a – kimondottan adminiszt-



KAPNI KÉTMILLIÓ FORINTOT....

ratív! – feltételt is be lehet illeszteni, hogy időben jelentkezni kell.

Mind a két gondolatsorban – természetesen – szerepe van a szerencsének is: bármelyik feltétel megléte ugyanis még nem megvalósulás. De hogy valaki a szerencse jelentőségét ebben a két kérdésben egyformának hirdesse, az enyhén

folytatás az 5. oldalon

IDESÜSS !

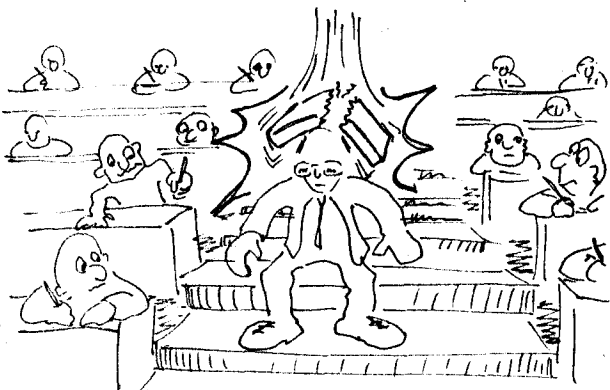
a most következő 4 oldal néhány első éves srác - még frissen élő - néphadsereg-beli relikviáit tartalmazza.

... avagy ahogy Petőfi írta :

„ Boldog órák szép emléke képpen ... ”

szólva torzítás, aminek a demoralizáló hatása egyértelmű akkor, amikor amúgy sem "sikk" a tanulásról, a szorgalomról, az akaratról komolyan beszélni.

Nem tudom, hogy mi van amögött a mondat mögött, hogy "szinte minden szakon volt valamilyen tárgy, amelyikből csak kiváltságos keveseknek adatott meg a félév időbeni lezárásának a



lehetősége"? Az, hogy hiába volt minden tanulás, minden szorgalom, az istennek sem lehetett a félévet időben lezárni, mert n e m e n g e d t é k? Miért? Mi miatt?

De nézzük a konkrét számokat.

A mostani negyedéveseknek annak idején Óriási Szerencséjük lehetett: a harmadik félévet 40%-uk, a negyedik félévet 50%-uk fejezte be l e g a l á b b egy héttel a vizsgaidőszak vége előtt, ami azt jelenti, hogy 56, illetve 70 fő volt a "kiváltságos kevesek" száma. Ezzel szemben matematika szigorlatot tett a harmadik félévben 19 fő .../ egy évvel később, a mai harmadévesek közül már csak 2 fő próbálkozott!/.

Félreértés ne essék! Nem kifogásolom, hogy csak ennyi hallgató szigorlatozott le a 3. félévben, ellenkezőleg, eleve nem értettem egyet annak idején e lehetőség megadásával - éppen az eredeti elvek miatt. De ami tény, az tény.

Utólag sajnálom, hogy cikkemben nem tértem ki a feltételekre is / meg még sok mindenre /, de úgy találtam, hogy a riportban ez nem volt kiélezve!

És természetesen egyetértek azzal, hogy jelenjen meg - mondjuk a KÖZHÍR hasábjain - egy annál is részletesebb, a hallgatók minden kérdésére választ adó ismertetés a szigorlatokról, mint ami - a hallgatók előtt is közismert - TVSZ kari kiegészítésében van / szó szerinti idézet/:

Szigorlatot matematikából a 6. félévben, mechanikából a 7. félévben kell tenni. Mindkét tárgyból előszigorlat tehető a 3., a 4. és az 5., illetve a 4., az 5. és a 6. félév vizsgaidőszakában; a 3., illetve a 4. félév vizsgaidőszakában csak akkor, ha a hallgató a félévre e-

lőirt összes vizsgáját letette. Előszigorlatot megkísérelni vizsgaidőszakonként / és tantárgyanként/ egyszer lehet. A rendes vizsgaidőszakon kívül a tavaszi szünetben és a félévek első oktatási hetében is lehet szigorlatozni, elő- illetve javító szigorlatot tenni. Ha az utóbbi lehetőség kihasználásától a tanulmányok folytathatósága függ, a hallgató a következő félévre csak feltételesen iratkozhat be.

A megkísérelt, de sikertelen előszigorlat eredménytelen szigorlatnak számít.

A matematika és a mechanika szigorlat nem feltétele a 6., illetve a 7. félév lezárásának, de feltétele a tanulmányok folytatásának.

A matematika és mechanika szigorlat eredményét a félévi tanulmányi átlag számításánál nem kell figyelembe venni. Az oklevél minősítésére továbbra is a jelenlegi előírások érvényesek.

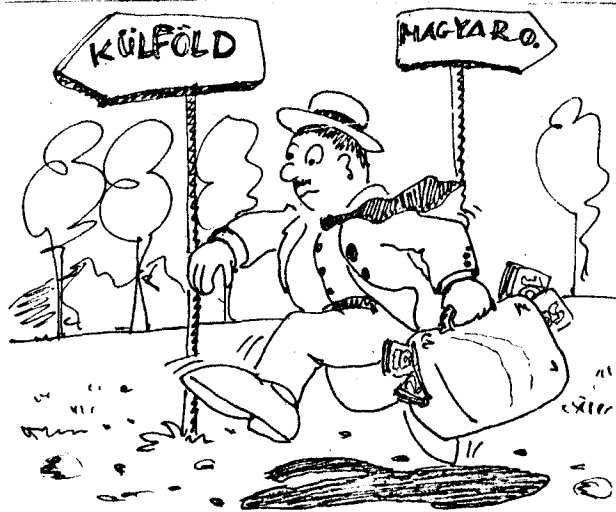
Ugy gondolom, ha van még nyitott kérdés / pl. az elégtelen beszámít-e a félévi elégtelenek számába stb./, azokat célszerű lenne szervezeten összegyűjteni, s a válaszokkal együtt lehozni a KÖZHÍR-ben.

Léző

HÁNYAN IS VAGYUNK?

A szomszéd államokban Ausztriában 60000, Csehszlovákiában 840000, Jugoszláviában 700000, Romániában 1 800000, a Szovjetunióban 150000 magyar él, Európa más országaiban pedig így a Benelux-államokban 25000, Franciaországban 50000, Nyugat-Németországban 50000, az északi államokban 25000, Nagy-Britanniában 25000, Svájcban 15000, Olaszországban 10000, a többi európai országban 5000.

Ausztráliában és Ázsiában 40000, Afrikában 20000, az Egyesült Államokban 700000, Kanadában 100000, Dél-Amerikában 100000 magyar található.



Start

technikai sport magazin

Azok a megdölgöndölatlan emberek, akik még hétvégén is képesek a Műegyetem környékén járkalni, már megszokhatták, hogy ilyenkor általában úres a máskor oly zsúfolt K épület előtti nagy parkoló. Általában - hiszen két kivétel akad minden évben: tavasszal a FIN túra, míg ősszel a GS Kupa autósai veszik birtokukba az aszfaltot.

VIII. GS KUPA

Idén, október végén már nyolcadik alkalommal rendezték meg a Gépjármű Stúdióról GS Kupa névre keresztelt versenyt. Amint bizonyára tudjátok, a versenyen BÁRKI indulhatott, saját autóval, ha ilyen nem volt, vagy a papa sajnálta, akkor az MHSZ-től kapott Skodán vagy Zsigulin. Most először „nemzetközivé” vált a verseny, ugyanis két romániai magyar versenyző is indult.

Röggel kilenc óra körül, már több mint 50 nevezés futott be a rendezőkhöz, és a parkolóban egymást érték a rajtra várakozó autók. Apró kellemetlenség: a kerület e részén kikapcsolták az áramot, így a stúdiósok masinái elnémultak. Erre persze nem gondolhattak a körültekintő munkát végző szervezők /jórészt a negyedéves autós tankör/, de szerencséjükre az „energia-korlátozás” csak fél óráig tartott.

A verseny egyébként szép őszi napsütésben, gördülékenyen zajlott. Most elsősorban a Trabantosok remekeltek, szebbnél szebben autóztak, más típussal versenyzők nem tudtak hozzájuk hasonló időket felmutatni. Így aztán nem csoda, hogy az első tíz helyet egy kivételével ők szerezték meg.

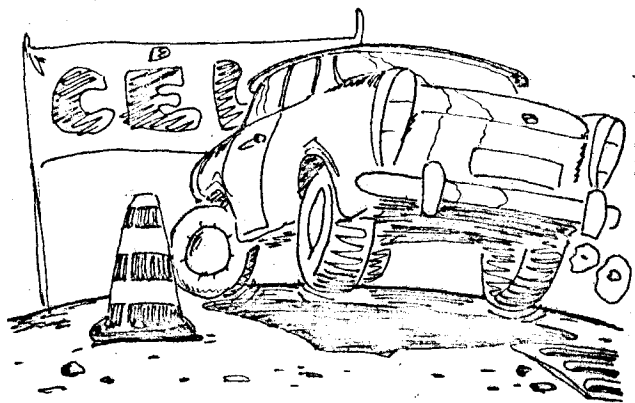
Az első géposztályban /700 ccm/ csak Trabantosok indultak, a győzelmet az idén végzett Sárközi Péter szerezte meg. Ő lassan igazi profivá válik: eddig rallye II. osztályban szerepelt, de ez évi teljesítménye alapján jövőre

már a legjobbak között indulhat, ha... mitfahere, Héjja Attila leszere, ha elkészül az új autója, hiszen a régi már igazán a végét járja - bár itt még elég volt a győzelemhez. Akik figyelemmel kísérik a szlalom- és terepversenyeket, bizonyára ismerik Zima Jánost és az ő Steyer-Puchját. Nos, itt a második helyet szerezte meg persze nem ő, hanem a fia, Zoli. Harmadik az OSC-s Kassai András lett. Az orvosegyetemet meglepően sokan képviselték, jó kapcsolatunk velük már régi. Profi versenyzőink is - más egyetemi szakosztály híján - náluk indulnak. Hol is lenne más egyetemen rallye szakosztály, mint a SOTE-n?

De térjünk vissza a versenyre! A második géposztály /1300 ccm alatt/. Itt minden induló dobogóra állhatott: az első szintén profinak számító, első osztályban crossozó Cserháti Béla /423. tk./ Második helyen a marosvásárhelyi Trozner András végzett FIAT 128-asával, a harmadik a másodéves Treszler Zoli.

III. géposztály: Győztes az OSC-s dr. Sajgó Pál sárga 1500-as Ladájával. Második Tóth Tamás, harmadik az elsőéves Bencze György. Melegpően sokan indultak Dáciával, köztük a második erdélyi versenyző, Bioa Artur. Úde színfolt volt a meglehetősen sportosan versenyző 1300-as VW.

IV. géposztály, MHSZ Skoda: Kassai András trabantos bronzérme mellé egy aranyat is szerzett. Második a rendező tk.-t képviselő Hír Attila, harmadik Proksa Attila.



V. géposztály, MHSZ Lada. A harmadik versenyző a Z épület felőli részen elszámított egy fordulót, és a padkára futott. Ez a kocsi kerék tárcsáján kívül az első futóművet is megviselte, ezzel tovább nem versenyezhettek. Így a többiek - már aki vállalta a számára esetleg ismeretlen farmotorost - Skodára ültek át. Ez meg persze ezt az autót kizárta meg, hűtővize forrt,

Joktatás c. 8. oldalra →